

Cpt Κώστας Νησιανάκης

Έλληνας ναυτικός;

Εγγύηση

Προσωπικότητα δυναμική. Άνθρωπος που σέβεται τις διαχρονικές αρχές και αξίες που σήμερα τείνουν να εκλείψουν. Για περισσότερο από τρεις δεκαετίες υπηρέτησε την ελληνική ναυτιλία. Ο Ρεθυμνιώτης Cpt Κώστας Νησιανάκης υπηρέτησε επί δύο δεκαετίες στα καράβια των Μινωικών Γραμμών. Σήμερα, μετά από 40 χρόνια ευδόκιμης θαλάσσιας υπηρεσίας αφήνει την ενεργό δράση και μιλάει στον «Ε». Συνέντευξη εφ' όλης της ύλης με πρωταγωνιστές τις μεγάλες αγάπες του. Τη θάλασσα και τα καράβια

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΠΥΡΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ

Υπηρέτησε στις Μινωικές Γραμμές επί είκοσι χρόνια. Είχε το δικό του μοναδικό τρόπο να «επιβάλλει» τον λόγο του μέσα στο βαπόρι. Γι' αυτό άλλωστε και χαίρει της απεριόριστης εκτίμησης και του σεβασμού όλων των συναδέλφων του. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο κέρδισε κι εμάς, που τον ακολουθήσαμε σε ένα από τα τελευταία ταξίδια του, λίγο πριν αποχωρήσει από την ενεργό δράση. Όχι μόνο για να μιλήσουμε μαζί του, αλλά και για να παρακολουθήσουμε από κοντά έναν από τους τελευταίους καπεταναίους της παλιάς σχολής να ξεδιπλώνει με μαεστρία το μεράκι και την αγάπη για τη δουλειά του.

Cpt Κώστα, τι σας ώθησε να ακολουθήσετε το επάγγελμα αυτό;
«Τα βιώματα από την παιδική μου ηλικία συνέβαλαν καθοριστικά στο να αγαπήσω τη θάλασσα και κατ' επέκταση να επιλέξω το ναυτικό επάγγελμα. Μεγάλωσα στο Μπαλί, ένα όμορφο παραθαλάσσιο χωριό του νομού Ρεθύμνου και είχα την τύχη να έχω δυο εξαιρετικούς γονείς που πάντα με στήριζαν. Από μικρός ανέπτυξα ιδιαίτερη σχέση και συμπάθεια με τη θάλασσα, ενώ τον ελεύθερο χρόνο μου τον αφιέρωνα στα θαλάσσια σπορ. Στα 18 μου ξεκίνησα τις σπουδές μου στη Σχολή Πλοιάρχων Ε.Ν. Σύρου. Το 1968 μπαρκάρισα ως δόκιμος πλοίαρχος σε ένα bulk carrier του Εμπειρικού. Μετά το πέρας της τριετούς στρατιωτικής μου θητείας επέστρεψα στην ενεργό δράση ως ανθυποπλοίαρχος και υπο-

πλοίαρχος σε εμπορικά πλοία και κρουαζιερόπλοια των εταιρειών Εμπειρικού, Πλάτη, Σιγάλα και Βλασσόπουλου. Το 1980 πήρα από το ΚΕΣΕΝ το δίπλωμα πλοιάρχου Α' και στη συνέχεια μπαρκάρισα, ως πλοίαρχος πλέον, σε πλοία των Καλλίτση, Θανόπουλου, Παππαδάκη και Χατζηδάκη. Σημαντική, επίσης, ήταν η εμπειρία που αποκόμισα από τη θητεία μου στα container ships της αμερικανικής Sealand».

Δυο δεκαετίες σε κάθε είδους πλεούμενο. Δυσκολίες πολλές;
«Σαφώς. Εκείνα τα χρόνια, έπρεπε να χτυπάς πολλές "πόρτες" για να βρεις δουλειά. Οι συνθήκες ήταν πιο δύσκολες από τις σημερινές. Τα περισσότερα καράβια ήταν παλιά και είχαν πολλή δουλειά. Τα ταξίδια διαρκούσαν είκοσι έως και σαράντα μέρες, ενώ πολλές φορές παρέμεναν άλ-

λες τόσες μέρες στις ράδες ανά την υφήλιο. Υπήρχαν σημαντικές ελλείψεις και η επικοινωνία ήταν δύσκολη, αφού δεν υπήρχαν τα σημερινά δορυφορικά συστήματα. Έφευγες από τη χώρα σου και δεν γνώριζες πότε θα επιστρέψεις. Η μόνη παρηγοριά μας ήταν η αναμονή της αλληλογραφίας στο κάθε λιμάνι και ο ασύρματος για να μιλήσουμε με τις οικογένειές μας. Πραγματικά δύσκολες εποχές. Αυτά έπρεπε να τα ζουν οι σημερινοί νέοι, για να δουν πως ήταν τότε οι συνθήκες της ζωής των ναυτικών».

Στην ακτοπλοία πότε μπήκατε;
«Το 1990 αποφάσισα να πατήσω τα ποπτόρα και να έρθω στην πατρίδα. Είχα οικογένεια και παιδιά και μου έλειπαν. Τα πολύμηνα ταξίδια μου στερούσαν τη δυνατότητα να βρίσκομαι δίπλα ▶

«Μου αρέσει η ταχύτητα, αλλά μόνο όταν υπάρχουν οι ανάλογες προϋποθέσεις ασφάλειας. Τα πλοία μας πάνου υψηλές ταχύτητες, όμως διαθέτουν τις προδιαγραφές εκείνες που διασφαλίζουν την ασφαλή πλεύση. Ας μην ξεχνάμε ότι όταν ταξιδεύεις στους 30 κόμβους με τέτοια μεγέθη, έχεις μεγάλες ευθύνες»

